

Перевіяний я, наче зерно...

Нестор Чир

"Хтось перевіяний, як зерно,
На ґрунт поезії впаде"...

Ліна Костенко

Перевіяний я, наче зерно,
На безжалісних протягах зим.
На моє беззахисне рамено
Всівся ворон із поглядом злим.
Не відступить, я знаю, допоки
Не загляне в зіниці очей,
Щоб понести мене через роки
В хуртовину холодних ночей.
Але згинь, чорний вороне-круче,
Ще не сплатує доля боргів!
Мій вітрильник направлений круто
До незвіданих ще берегів.
Не зіб'юся з дороги, не зверну,
Через рифи судно поведу.
Може, там перевіяним зерном
На поезії ґрунт упаду.